

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՍԱՂՄՈՍ ՏՐՏՄՈՒԹԵԱՆ ԵՒ ԲԵՐԿՐԱՆՔԻ

ԱՆՈՆՑ ՈՐ ՌԻՋԵՑԻՆ

Ա.

Լեռն է անա, կոնն իր ձեռող կապոյսին սակ,
Ծառէն՝ հողին, արծաթ ոսկի սերեններ.
Ծաղիկները արեւին դէմ բըռներ են թագ,
Ժայռի փէշին ծովն իր երազն է փրփրեր:

Փռփ դարձած կ'իյնան այսպէս անվերադարձ,
Ոստանն ու լեռ, գիւղեր, գահեր, հասակներ,
Ժամանակի մեծ աչիւն դէմ համայնախանձ,
Օր իսկ չեղող կեանքովն իրենց անյարիր:

Որքան ճիւղն է կեանքը մարդուն, եւ որքան սուղ,
Հանդէսին մէջ այս սրբմանոյ՛, համայնական,
Որուն թեզան դեռ չաւարած կ'իջնէ գիւշեր:

Կ'անցնին արագ՝ օրերն աղուոր, դարձած մօխիւր,
Փրփուր փրփուր լեռը կ'ըլլայ օր մը աւազ.
Հոգին սակայն անմահութեան կաթիլ մ'իւր մէջ,
Աւերակն այս կ'ոսկեգօծէ յաւերժութեամբ:

Բ

Պարմաններ են, աղուամազով դեռ ոսկեմոյն,
Հազիւ բացած բաժակն իրենց Արեւներուն,
Պարմաններ են մարմնով անեղծ, հոգիով կոյս,
Կեանքին վրայ անոնք մասաղ մէկ մէկ խորհուրդ:

Պատանք մը մեղմ, սեւ ըլլալու իսկ անկարող,
Շրջաբա՛ն մ'ինչպէս կ'իյնայ անոնց հասակներէն,
Ողջակիզման խորհրդանիւ, շապիկ այրող,
Հիւսուած այսպէս ցեղին ցաւէն, ծըւէն - ծըւէն:

Պարմաններ են անոնք աղուոր ու երազուն,
Աղեղն իրենց լարած հեռու խոսումներուն.
Որոնք նըման բամբուկահարին աւանդութեան,

Ժայռին զարկին սրբինգն իրենց ըղձամբներուն,
Չայնին զիմաց գազաքներէն արձագանգող,
Լեռնէն անդին, իրենց ցեղին եւ Աստուծոյ:

ԵՂԻՎԱՐԴ